

ὑπέστησατο, καὶ τὸν κόσμον ἐμψυχον καὶ δαιμόνων πληρῆ, τὰς τῆς ἡμέρας τοῦ ἑνιαυτοῦ, Φασὶν αὐτὸν εὐρεῖν, καὶ εἰς τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε ἡμέρας διελθεῖν, οὐδὲς τε αὐτοῦ καθηγῆσατο, πλην ὅτ' εἰς Αἴγυπτον ἐλθὼν τοῖς ἱερέσιν συνδιέτριψεν, ὃ δὲ ἱεράνωνος καὶ ἐκμετρήσας Φησὶν αὐτὸν τὰς 24 πυραμίδας, ἐκ τῆς σκιάς παρατήρησαντα, ὅτε ἦμιν ἰσομεγέθεις εἰσὶ. 35 συνεβίω δὲ καὶ Θρασυβούλῳ τῷ Μιλησίῳ τυράνῳ, καθὰ Φησὶν Μινύης. τὰ δὲ περὶ τὸν τρίποδα Φανερά, τὸν εὐρεθέντα ὑπὸ τῶν ἀλλέων, καὶ διαπεμφθέντα τοῖς σοφῶσι ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Μιλησίων. * Φασὶ γὰρ Ἰωνικοῦς τινας νεανίσκους 36 βέλον ἀγοράσαι παρὰ Μιλησίων ἀλλέων ἀνασπασθέντος δὲ τοῦ τρίποδος, ἀμφισβήτησιν ἦν ἕως οἱ Μιλησίοι ἐπεμψαν εἰς Δελφούς, καὶ ὁ θεὸς ἐχρησεν οὕτως.

Ἐκγονε Μιλήτου τρίποδος περὶ φοῖβον ἑρωτᾶς; 37 Τίς σοφίη πάντων πρῶτος; τούτου τρίποδ' αὐδοῦ.

38 δῖδων ἰὸν Θαλῆν, ὃ δὲ ἄλλω, καὶ ἄλλος ἄλλω, ἕως Σόλωνος. ὃ δὲ εἶφη σοφία πρῶτον εἶναι τὸν θεόν, καὶ ἀπέστειλεν εἰς Δελφούς. ταῦτα δὲ ὁ Καλλιμαχος ἐν τοῖς ἱαμβοῖσι ἄλλως ἱστορεῖ, παρὰ 39 Λεανδρίου λαβῶν τοῦ Μιλησίου. Βαθυκλέα γὰρ τινα Ἀρχάδα Φιάλην καταλιπεῖν, καὶ ἐπισκεψάμενος αὐτὸν ἐπὶ τῶν σοφῶν τῶν 40 πρωτίτων, εἰδὼν δὲ Θαλῆν,

enim Milesius, inquit, aequum dixit esse initium rerum. Aristoteles 1. lib. phys. cap. 6. Plutarchus lib. 1. de placitis philof. praeterquam quod idem tradit, addit praeterea rationes, quibus Thales opinionem suam comprobabat his verbis: φιλοσοφίας δὲ ἡ Αἴγυπτος ἐλθὼν εἰς Μίλητον προσέειπεν, ὅς ἐστιν ὕδατος φοῖβος πάντα εἶναι, καὶ εἰς ὕδωρ πάντα ἀναλισκῆναι. στοιχεύεται δὲ ἐκ τούτου πρῶτος, ὅτι πάντα τὰ ζῶα ἢ γὰρ ἀρχὴ ὅστις ὕδωρ οὐκ, ἐστὶν ἕως καὶ τὰ πάντα ἐξ ὕδωρ τὸν ἀρχὴν ἔχον. δεύτερον, ὅτι πάντα τὰ φῶτα ὕδωρ τριφεταὶ καὶ καρποφοροῖ, ἀμμιούνα δὲ ἐρημίνονται. Τρίτον, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ πῦρ τὸν ἕλεον, καὶ τὸ τῶν ἄστρων, τὰς τῶν ὑδάτων ἀναβολὰς τριφεταὶ, καὶ αὐτὸς ὁ κόσμος. Idem. Πυραμίδας ἐκ πηλοῦ μετρίων ἐστὶν. Plinius lib. 3. cap. 12. idem confirmat. nam cum de pyramidibus Aegyptii ageret, Mensuram, inquit, altitudinis earum ὀπτικῶν μετρίων deprehendere invenit Thales Milesius, ὑπὸ τῶν μετρίων, quia homines esse coram solē. Idem.

35 Ὑπὸ σκῆτι Thrasibulo Milesiorum tyranno Thrasibulum Mileti tyrannum fuisse tradit Herodotus in Clio cap. 2. b. Hominem singulari prudentia & inge-

et animatum mundum ac daemonibus plenum. Annum, quem in trecentos sexagintaquinque dies divisit, ejusque quatuor tempora, cum invenisse ferunt. Nullo praecatore usus est, nisi quod Aegyptii sacerdotibus, eò profectus, familiariter adhaesit. Porro Hieronymus mensum esse pyramidum memoriae tradidit, umbram observando, quando nobis aqua magnitudine sunt. Thrasibulo quoque Mileforum tyranno, ut ait Minyes, convixit. Quae vero de tripode à piscatoribus invento, sapientibusque à piebe Mileforum dedicata, memorantur, manifesta sunt. * Ajunt enim Ionicos adolescentes quosdam à piscatoribus Milefisis jactum remis esse; capto deinde et educto tripode, orta contentio, non ante sedata est, quam Delphos à Milefisis missum, responsumque à deo est:

De tripode ex Phavo quaeris Milefia proles? Huic tripodem addico cui sis sapientia primus.

Datur ergo Thaleti, Thalesque illum alii dicit, et rursus alius alii, donec ad Solonem ventum est. Qui deum primum esse sapientiam adserens, illum Delphos misit. Ista Callimachus in jambis aliter tradit, accepta à Leandrio Milefio. Bathylien enim quemquam Arcadem phialam reliquisse, atque jusse dari sapientum primo; datamque

nii acumine praeditum. Aristoteles polit. lib. 3. cap. 9. de eo mentionem facit. lib. autem 5. cap. ult. 11. mensē tyrannide illum ait excidisse. Idem. 36. De piscatoribus Milesiis bolium emisse. Sic retis jactum appellavit Plautus in rudente. Val. Max. lib. 4. eandem scribit historiam, & quidem sic, ut eisdem fecit verbis, quibus Laertius, utatur. is jactum retis verruculosum appellavit. Idem. 37. Τίς σοφίη πάντων πρῶτος; τούτου τρίποδ' αὐδοῦ. Sic illa αὐδοῦ, periphrase sunt corrupta ex αὐδοῦ. If. Casaub. 38. Δίδων ἰὸν Θαλῆν. Scribendum, δίδων. Idem. 39. Λεανδρίου γράφεται Λεανδρίου, sed rectius, Λεανδρίου. Henr. Steph. Παρὰ Λεανδρίου λαβῶν. Sic apud Clementem & Arnobium Leandrius: alii Leandrum vocant, ut scholiastes Apollonii; & Clementis quoque codd. ita habent interdum. Idem. 40. πρωτίτων. γράφεται ἀντίστοιχον πρωτίτων. Habes autem bis illam vocem & ex Heracito, infra,

Thaleti, ac per orbem rursum Thaleti: 29 * quam ille Apollini Didymao misit, sic dicens secundum Callimachum: *Plebeo roganti me Thales Nilos dicit, Clarum bis hoc qui jam affectus est donum.*

Pedestris autem oratio sic se habet. Thales, Examii filius, Milefius, Apollini Delphinio, Graecorum premium bis nactus. Qui autem circumtulit phialam Bathylicus filius, Thyrion vocabatur, ut Eleusis ait in libro de Achille; et Alexo Myndius in nono Fabulorum. Eudoxus autem Cnidius, Evantesque Milefius, ajunt, Crefici amicam quandam aureum poculum à rege accepisse, ut illud sapientissimo Graecorum daret; * ipsumque Thaleti dedisse, pervenisse ad Chilonem. Ei vero cum à Pythion quæreretur, quisnam esset se sapientior reponum esse, Mysonem; de quo suo loco dicemus. Hunc Eudoxus pro Cleobulo; Plato, pro Periaro, ponit. De ipso hac respondit Apollo: *Ostende quendam prognatum Chene Mysonem, Te magis esse aio totius sublimibus artum.* Qui autem rogaverat, Anacharsis fuit. Dacus Platonius, et Clearchus, phialam à Crefo ad Pittacum missam, atque ita in orbem circumlatam, ferunt. Andro verò in tripode, Argivos ait virtutis praemium sapientissimo Graecorum tripodam constituisse, eumque Aristodemum Spartanum fuisse judicatum, qui item concesserit Chiloni. 31 * Meminit Aristodemi Alcæus quoque hoc modo:

Nam dicitur quoque Aristodemum Non imbellia verba Sparta hac explicuisse; Pauper nemo probris; quantivis dives habetur. Sunt qui dicant à Periandro ad Thrasy-

Sed ibi quoque ἀναπῆς & ἰσοπῆς, quidam codd. in ἰσοπῆς & ἰσοπῆς denotant. Idem. 41. Διδυμίου γράφεται Διδυμίου, pro Διδυμίου, quod certius est. Sic tamen infra Διδυμίου, pro Διδυμίου, & in quibusdam Διδυμίου. Idem. 42. Διδυμίου γράφεται Διδυμίου & Διδυμίου; pro Διδυμίου. Idem. Δαίδαχος δὲ ὁ Πλατωνικός. Existimo legendum Δαίδα-

καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῆν. * ὃ δὲ τῶν 41 Διδυμίου μάλοσ ἀπόλλων ἀπέστειλεν, εἰπόν οὕτω, κατὰ τὸν Καλλιμάχον,

Θαλῆς με τῶ μεδούντι Νειλέω δήμου Δίδωσι, τοῦτο δὲ λαβῶν ἀριστίων. το δὲ πεῖρον οὕτως ἔχει. Θαλῆς ἑξαμίου Μιλήσιος ἀπόλλωνος Δελφινίου ἑλλήνων ἀριστίων δὲ λαβῶν, ὃ δὲ περιεργῶν τὴν φιάλην τοῦ βαθυκλέους παῖς, θυρίων ἐκαλεῖτο, καθὰ Φησὶν ἔλευσις ἐν τῶ περὶ ἀχιλλεύου, καὶ ἀλέξανδρον ὁ μύνησιος ἐν ἑνῶντο μνησιῶν. εὐδόξος δ' ὁ κνίδιος, καὶ εὐάνθης ὁ μιλῆσιος, φασὶ τῶν κροίσου τινα φίλων λαβεῖν παρὰ τοῦ βαθυκλέους ποτήριον χρυσοῦν, ὅπως δῶ τῶ σοφωτάτων τῶν ἑλλήνων. * τὸν δὲ δοῦναι Θαλῆν, καὶ περιελθῆναι εἰς Χεῖλωνα, ὃν πυθάνασθαι τοῦ Πυθίου, τίς αὐτοῦ σοφώτερος; καὶ τὸν ἀνεῖπειν Μύσωνα, περὶ οὗ λέξομεν. τούτων οἱ περὶ τὸν εὐδόξον ἀντὶ κλεοβούλου τίθεσσι, Πλάτων δ' ἀντὶ Περιάρου. περὶ αὐτοῦ δὴ ταδε ἀνεῖπεν ὁ Πυθίος.

Οἱ αἰῶνι τινα Φημί Μύσων ἔν Χηνί γενέσθαι Σὺ μᾶλλον πρᾶπίδουσι ἀεφρέτα πευκαλίμωσιν.

ὁ δ' ἐρωτήσας ἢ ἀνάχαρσις. 42 Δαίδαχος δ' ὁ Πλατωνικός καὶ Κλέαρχος Φιάλην ἀποσταλῆναι ὑπὸ Κροίσου Πιττακῶ, καὶ οὕτω πενεργῆσθαι. Ἄνδρον δ' ἐν τῶ τρίποδι, Ἀργείους ἄθλον ἀρετῆς τῶ σοφωτάτων τῶν ἑλλήνων τρίποδα θέναι. κρηθῆναι δὲ 43 Ἀριστοδήμου Σπαρτιάτην, ὃν παραχωρήσας Χεῖλωνι. * μέρμηται τοῦ Ἀριστοδήμου καὶ Ἀλκαίος οὕτως,

ὧς γὰρ δὴ ποτ' Ἀριστοδάμω, Ὅν Φασιν οὐκ ἀπάλαμνον Ἐν Σπάρτα λόγον εἰπέων, Χρήματ' ἀνήρ, * πευκρῆς δ' οὐδὲς πέλετ' ἐσθλός.

ἐνὶ δὲ Φασιν ὑπὸ Περιάρου Θρασυβούλω τῶ μαχος δὲ ὁ Πλατωνικός, vel Πλατωνός. Non enim dubito eundem hunc esse, cujus auctoritate utitur Plut. in extremo vitarum Solonis & Poplicolae; ejsusque est apud Athenicum mentio. Sic est Daimachus, cujus pteraque in suam historiam totidem verbis Ephorus transcripserat. auctor Porphyrius libro primo philologiae κρημῶσι, If. Casaub. 43 De Aristodemio Aristodemus Spartiatus cum di-

Μιλησίων τυράννων πλοίων ἔμφορον ἀποσταλῆναι, τοῦ δὲ περὶ τῆν Κώων θάλασσαν ναυαγήσαντες, ὑπερτερὸν εὐρεθῆναι πρὸς τινων ἀλιέων τὸν τρίποδα. Φανόδικος δὲ περὶ τῆν Ἀθηναίων θάλασσαν εὐρεθῆναι, καὶ ἀνεγκεθῆντα εἰς ἄστν, γενομένης ἐκαλήσσιας, βιάντι πεμφθῆναι διὰ τί δὲ, ἐν τῷ περὶ

32 βιάντος λέγομεν. * ἄλλοι Φασὶν ἠφαιστὸν τεύκτον εἶναι αὐτὸν, καὶ δειθῆναι πρὸς τοῦ θεοῦ Πιλοπύγαμου ἄνθρ. τὸν εἰς Μενέλαον ἐλθεῖν, καὶ σὺν τῇ Ἑλένῃ ἀρπασθέντα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ῥιφθῆναι εἰς τῆν Κώων θάλασσαν πρὸς τῆς Λακαίνης, εἰπούσης ἔτι περιμάχρητος ἔσται. χρόνος δὲ Λεβεδίων τινῶν αὐτοῦ. γρίον ἀνησαμένων, καταληφθῆναι καὶ τὸν τρίποδα, μαχόμενων δὴ πρὸς τοὺς ἀλιέας, γενέσθαι τὴν ἀνοδὸν εἰς τῆν Κῶ. καὶ ὡς οὐδὲν ἤνυτον, τοῖς Μιλησίοις μητροπόλει οὐσι μνύουσιν. οἱ δ' ἐπιθῆ διαπρεβεύμενοι ἠλεγούοντο, πρὸς τοὺς Κώων πολεμοῦσι, καὶ πολλῶν ἐκατέρωθεν πιπτόντων, ἠικνίπτει χρῆσμός, δούναί τῷ σοφωτάτῳ καὶ ἐμφοτέροι συνήνεσαν * Θαλῆ. ἃ δὲ μετὰ τὴν περιό-

33 θὸν τῷ διδυμῶϊ τῆσιν ἀπέλλωνι. * Κώϊσι μὲν οὖν τοῦτον ἐκρήσθη τὸν τρόπον, * Μὴ πρότερον λήξεν νεῖκος * Μερόπων καὶ Ἰώνων, Πρὶν τρίποδα χρύσειον, ὃν ἠφαιστος βάλε πόντῳ, Ἐκ πόλιος πέμψητε, καὶ εἰς δόμον ἀνδρῶν ἵκηται, * Ὃς δεδάχηκε τὰ τ' οὐτῶ, τὰ τ' ἐσσομένα, πρὸ τ' ἔόντα.

Μιλησίοις δὲ, ἔκγονε Μιλήτου τρίποδος περὶ φοῖβον ἱρατῶς, ὡς πρεῖρηται. καὶ τὸδε μὲν οὕτως. Ἐρμῆπος δ' ἐν τοῖς βίοις, εἰς τοῦτον ἀναφέρει τὸ λεγόμενον ὑπὸ τινων περὶ Σακράτους. Ἐφασκε γὰρ, Φασὶ, τριῶν τούτων ἐνεκα χάριν ἔχειν τῆ τύχῃ. πρῶτον μὲν, ὅτι ἀνθρωπος ἐγενόμην, καὶ οὐ θῆριον εἶτα,

34

35

36

37

bulum, Milefiorum tyrannum, onustam navem missam fuisse. Ea vero cum circa Coum mare naufragium fecisset, inventum post à quibusdam piscatoribus tripodem. Phanodicus verò circa mare Atricum reperit, atque in urbem delatum scribit, et ex decreto publico Bianti missum. Causam suo loco dicemus, cum de Biante dicendum erit. * Alii à Vulcano fabricatum tradunt, ac pro munere Pelopi à deo datum, cum ille uxorem duceret: demum ad Menelaum pervenisse, raptumque cum Helena ab Alexandro, in Coum mare fuisse coniectum à Lacæna, rixarum causam fore adferente. Postea cum quidam illic Lebedii retis jactum mercati essent, tripodæ quoque fuisse comprehensum; et cum exorto cum piscatoribus jurgio Coum cessassent, nihilque proficerent, Miletum, quæ erat metropolis, eam rem detulerunt. Milli à Milefiis legati qui eam rem componerent, infecto negotio, reversi sunt. Milefiis ut se contemptos viderunt, adversus Coos armis decernere parant, plurimifque hinc inde cadentibus, divino oraculo responsum est, sapientissimo dandum tripodæ. Mox in Thaletem utraq; partes confensere. Hunc ille, postquam in orbem circumlatus ad se rediisset, Didymæo devovit Apollini. * Cois itaque responsum, 33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

velus : deinde, quod vir, non mulier : tertio, quod Græcus natus esset, non barbarus. * Fertur cum domo ab annu educeretur, contemptorandorum siferum causâ, in fossam incidisse, ingemifcentique dictum ab annu: Quæ ratione, ò Thales, quæ in cælis sunt comprehensurum te arbitraris, qui ea quæ sunt ante oculos, videre non vales? Astronomiz sane fuisse studiosissimum, et Timon vidit, qui illum in Sillis laudat, cum ait : Quæis erat sôphiazque Thales, catique peritius.

Porro de Astronomia quæ ab eo scripta sunt, ad ducentes versus pertingere Lobon Argivus auctor est; inscriptoque imagini ipsius verfus hos, Hunc, quæ nutriti Milisia terra Thaletem, Astrolorum primi nominis ipse talis.

35 * Quæ autem ejus nomine circumferuntur, hæc sunt : Non multa verba prudentis animi indicium sunt. Unum aliquid sapiens quære, unum quidpiam præclarum elige. Obijurus enim os loquacium hominum non praeconium.

Feruntur ejus et istæ sententiæ: Antiquissimum eorum omnium quæ sunt, deus; ingenium enim. Pulcherrimum, mundus; à deo enim factus est. Maximum, locus; caput enim omnia. Velocissimum, mors; nam per universa discurret. Fortissimum, necessitas; cuncta enim superat. Sapientissimum, tempus; invenit namque omnia. Nihil aut mortem à vi-

49

50

51

52

53

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

ζῆν' εὐδὲν, ἔφη τις, διὰ τὴν οὐκ ἀποθνήσκεις... 36 ὅτι, ἔφη, οὐδὲν διαφέρει... 37 δράμην... τῆς εὐδαίμων; ὁ τὸ μὲν σώμα ὑγιές...

τα differre. Tu vero, ajebat quispiam, quare non morieris? Quia nihil inquit, differt... 36 Introgatus quidnam esset difficile; se, inquit, ipsum noscere... 37 Quisnam felix est; qui corpore, inquit, sanus...

57 Quid acerbum vidisset. [Seneca, inquit, tyrannum.] Plutarchus in libro... 58 Χίλιον Ante χίλιον infernum est ἔση, quod legit & interpret. Sed possit etiam subaudit, ut alibi sapie...

illius ordinem in te concites, qui tua fidei aliquid commiserat. H. Casaub. 62 Quam collectam in parente contententia.] Hic ego collectam verum, qua voce usus est Cicero libro de Oratore...

38 Iodorus in Chronicis tradit; mortuumque ætatis anno septuagesimo octavo; five, ut Solorates ait, nonagesimo. 39 Quinquagesima quippe et octava Olympiade esse defunctum. Crefii vero fuisse temporibus...

πληθύνει ἀνακοπιόμεναι τῶν ῥευμάτων... 38 ἐτελεύτησε δ' ἐτῶν ἑβδομήκοντα... 39 μένος γυμνικόν, ὑπὸ τε καύματος καὶ δίκης καὶ ἀσθενείας...

tas partes discedente proflure aquam, atque ita angri flumen ait. Diogenes Apolloniates rapti à sole maris aquam dicit, que alluvionis tempore ad Nilum perficitur... 64 Naxos esse aut anno primo xxxv. Olympiadis...

δι' αἰτίου ἐπὶ τὸν ἅλιον ποταμὸν ὁ Κρόσιος, τὸ ἐπιπέδι... 65 ἔπεσον αὐτὸν τὴν δὲ ψυχὴν εὐδαίμων... 72 Διονύσιος ἐν Κριτικῶσι.] An intelligit Dionysium Halicarnassenum...

24 ἢ ἢ ἐλίγων τὰς σήμα· τὸ δὲ κλεῖς οὐρανό-μηκας τῶν πολυφρονίστων τοῦτο θαλάσσης ὄρη· ἐστὶ καὶ παρ' ἡμῶν εἰς αὐτὸν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἐπιγραμμάτων· ἢ παμμέτρω, τοδὶ τὸ ἐπιγραμμά-μα.

Γυμνικὸν αὖ ποτ' ἀγῶνα θεώμενον, ἠλείε Ζεῦ, Τὸν σοφὸν ἀνδρα θαλῆν ἤρπασας ἐκ σταδίων.

Αἰνέω ὅτι μιν ἐγγύς ἀπήγαγες ἢ γὰρ ὁ πρέσβυς

Οὐκέθ' ὄρῶν ἀπὸ γῆς ἀστέρας ἠδ' ὕνατο.

40 * τούτου ἐστὶ, τὸ γῶθι σαυτὸν ὄπερ Ἀντισθένης ἐν ταῖς διαδοχαῖς φημιόνης εἶναι φησὶν, ἐξιδιοποιή-σασθαί τε αὐτὸ Χείλωνα· περὶ δὲ τῶν ἐπτὰ (ἀξίον γὰρ ἐνταῦθα καθολικῶς καλεῖσθαι ἐπιμησθήναι) λόγου φέρονται τοιοῦτοι. Δάμων ὁ Κυρηναῖος, γε-γραμμένος περὶ τῶν φιλοσόφων, πάντων ἐγκαλεῖ, μάλιστα δὲ τοὺς ἐπτὰ. Ἀναξαρχὸς δὲ Φησί 77 πάνας ἐπιθέσθαι ποιητικῆς. 78 ὁ δὲ Δικαιάρχος οὕτε σοφῶς, οὔτε φιλοσόφους φησὶν αὐτοὺς γεγονέ-ναι, συνητοὺς δὲ τινος καὶ νομοθετικούς. Ἀρχέ-τιμος τὸ ὀ Συρακοσίων ἑμιλιάν αὐτῶν 79 γέγραφεν παρὰ Κυψέλω. 81 ἢ καὶ αὐτός φησι περιτυχεῖν Εὐφορος δὲ παρὰ Κρείσῳ, πλὴν θαλάου. Φασὶ δὲ τινες καὶ ἐν Πανωνίῳ, καὶ ἐν Κορινθίῳ, καὶ ἐν Δελφοῖς 41 συνελθεῖν αὐτούς. * διαφωνοῦνται δὲ καὶ ἀπο-

Exiguus valde hic tumulus, totum astra Thaletis, Principis Astronomi, gloria summa te-net.

Est quoque nostrum in eum primo epigrammatum, five pammetri, libro hoc epigramma.

Gymnicum adspicere cum rursus aegona, Thaletem Eleus traxit Iuppiter ὁ stadiis. Hunc laudo celo proprius quod duxerit, ultra E terra astra senex cornere non poterat.

* Hajus illud est, Nōx̄e teipsum quod Antisthenes, in Successionibus, ait fuisse Phe- monoēs, idque sibi usurpasse Chilonem. Ceterum de septem Sapientibus (quorum ut generatim mentionem hoc in loco faci- am digna mihi res visa est) sermones fer- rantur hujusmodi. Damon Cyrenæus qui de philosophis scripsit, omnes infimulat, et septem in primis. Anaximenes autem omnes ait poetice magis fuisse studiosos. Dicaearchus, neque sapientes, neque philo- sophos fuisse eos asserit, sed coramque plane viros, legumque latores. Archetimus Syracusanus illorum 80 apud Cypselam congressum scripsit, in quod scriptam et ip- se incidit. Euphorus apud Cresum, præter unum Thalem, convenisse tradit. Ajunt autem quidam et in Panionio, et Corinthi, et Delphis eos convenisse. * De sententiis

73 ἢ Γράφεται ἐλίγων pro ἐλίγων. Rectius ad eu- phoriam est ἢ ἡλίγων. Henr. Steph. 74 Ὀλίγων τοδὶ σήμα In libro Græcorum Epigr. ἐλίγων γέ τι σήμ. & ἡμ. quod non placet: quin fortasse illud ἦν in ἰον. immutatum est. Nam ἡμ. etiam alibi apud Dios. legitur. Ut in Pittaci ad Cresum epistola, ἦμ. pro ἡμ. des. delectantur enim Doreos ποῖς ἡ μ. unde apud Theocritum, ποτὸρῆμ, & ἡμ. ἡμ. ἢ. Κασιὰ. 75 Ἠμῶν εἰς Γράφεται αὖ ποτ' ἀγῶνα. Henr. Steph. 76 Θείωμενος εἰς ἡμῶν Si recta esset hæc lectio, εἰ- ἐi posset, Iovem Ἠλίου vocari, quod Sol & Juppiter iidem sint, & ita Orph. in hymno Solis, — ἦμα Ζεὺς, ἦδ' εἰ. Sed legendum est Iovis transfpositio Ἡλίου. Ἡλίου, idem quod Ἡλίου, vel, autore Stephano Ἡλίου. Rectius autem in Græcorum Epigr. volumine legitur Ἠλίου. ἢ. Κασιὰ. 77 Πάντας Γράφεται πάντα τῶν θεῶν τινος ποιητικῆς. In Germ. edit. πᾶσας ἐπιθέσθαι ποιητικῆς. Ego legen- dum puto πᾶσας ἐπιθέσθαι ποιητικῆς. Henr. Steph. 78 Dicaearchi neque sapientes eoi nec sapientiss. Studia-

[for, &c.] Hoc idem Cicero affirmat lib. de amicitia, neque tamen Dicaearchum nominat. sed quoniam Dic- aearchi valde studiosus fuit, probabile est ab eo ac- cepisse. nam qui septem appellavit, inquit, eos qui illa subditius querunt. in numero sapientium non habent. Aldobrand. 79 Γέννησιν Γράφεται ἀνεληγίστην pro γέννησιν. Henr. Steph. 80 Apud Cypselam habitum.] Periandri patrem, Corin- thi tyrannum. Tyrannidem occupavit anno secundo 26. Olympiadis. notum est Plutarchi συμπόσιον ἐπὶ τῷ σοφῶν. Aldobrand. 81 ἢ καὶ αὐτός φησι περιτυχεῖν] Vel παρατυχῆν· si ad Archetimum referemus, legendum: vel si τὸ περι- τυχεῖν, ut hic est, retineamus, non ea erit sententia, quam assignunt interpretes: interfuisse huic congressū Archetimum: sed incidisse Dicaearchum in hoc Ar- chetimi scriptum, quod istius congressus historiam complecteretur. Ita semper (occurrit autem sæpius) τῶν περιτυχῶν, unum Diogenes. Mer. Casaub.

25 quoque illorum scriptores inter se differunt, cum alii aliam tribuant. Sic de hu- jus auctore variant:

Hæc sapiens Chilon Lacedæmonæ dixerat olim:

Nil nimium, justo tempore factis placere. Magna et de illorum numero discordia est. Leandri enim pro Cleobulo, et Myfone, Leophantum Goriada, Lebedium live Epheum inserit, Epimenidemque Creten- sem. Plato autem in Protagora, Myfo- nem pro Periandro. Euphorus pro Myfo- ne ponit Anacharim; alii Pythagoram adjiciunt. Porro Dicaearchus quatuor nobis contentu omnium sapientes tradit, Thalem, Biantem, Pittacum, atque Solonem: tum sex alios nominat, quorum ex numero tres elegit; Aristodemam scilicet, Pamphilum, Chilonem Lacedæ- monium, Cleobulum, Anacharim, & Periandrum. Addunt quidam Acutillam,

42 Cabam, five Scabram, Argivum. * Hermippus autem, in libro de Sapientibus, decem et septem fuisse tradit, quorum ex numero septem illos alii alter eligant. Sic autem eos computat. Primo loco ponit Solonem, tum Thalem, Pittacum, Biantem, Chilonem, Cleobulum, Periandrum, Anacharim, Acutillam, Epimenidem, Leophantum, Pherecydem, Aristodemam, Pythagoram, Laum Charmantida seu Silymbini, five, ut Aristoxenus tradit, Cha- bria filium; Hermionem, Anaxagoram. Enimvero Hippobotus in descriptione Philosophorum, hanc illorum seriem ex- ponit: primo Orphem, deinde Linum, tum Solonem, Periandrum, Anacharim, Cleobulum, Myfonem, Thalem, Biantem, Pittacum, Epicharum, et extre- mo loco Pythagoram. Feruntur et istæ Thaletis epistolæ.

Thales Pherecydi.

43 Audio te primum Ionum de divinis rebus apud Græcos quedam editurum. Et justiore for- 82 tæ opinio] Alii enim Soloni, alii Chiloni, alii Stra- todem tribuunt, ut auctor est Clemens. At in scholis Euripidis & Pindari, pro Stratodem, Sodamum re- perio. Casaub. 83 ἢ] Scholiastes Euripidis priorem versum ita scriptum habet, Ταῦτ' ἐλεγοῖ Σολῶνας Ἐπιπάτου, ἢ μ' ἀνέκατ. H. Steph. 84 Λάων Χαρμαντίδων.] Deest hoc loco vox aliqua. DIOGENIS LAERTII. D

Μῆδ' ἐγγύς πάντα πρόσστυ κατὰ στασιάζεται δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Λεάν- δριος μὲν γὰρ ἀντὶ Κλεοβούλου καὶ Μύσωνος Λεα- φαντοῦ Γοριάδα, Λεβεδίου ἢ Ἐφέσιον, ἐγκρίνει, καὶ Ἐπιμενίδην τὸν Κρήτα. Πλάτων δ' ἐν Πρωτα- γόρα, Μύσωνα ἀντὶ Περιανδρου. Εὐφορος δὲ ἀντὶ Μύσωνος Ἀναχάρσιν· οἱ δὲ καὶ Πυθαγόραν προσ- γραφουσι. Δικαιάρχος δὲ τίσσας ἡμιλογημέ- νους ἡμῶν παραδίδωσι, Θαλῆνα, Βιάντα, Πιττα- κὸν, Σόλωνα. ἄλλους δὲ ὀνομάζει, ἢ, ἂν ἐκλε- ξασθαί τοις, Ἀριστόδημον, Πάμφιλον, Χείλω- να Λακεδαιμόνιον, Κλεοβούλον, Ἀναχάρσιν, Πε- ριανδρον· ἐνι προσθήσειν Ἀκουσίλωνα, Καβαή Σκάβρα, Ἀργεῖον. * Ἐρμιππος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν σοφῶν, ἐπιτακτικῶτα φησὶν, ὄν τοὺς ἐπτὰ, ἄλ- λους ἄλλους αἰρεῖσθαι. εἶναι δὲ, Σόλωνα, Θαλῆν, Πιττακὸν, Βιάντα, Χείλωνα, Κλεοβούλον, Πε- ριανδρον, Ἀναχάρσιν, Ἀκουσίλωνα, Ἐπιμενίδην, Λεοφάντων, Φερεκύδην, Ἀριστόδημον, Πυθαγό- ραν, 84 Λάων Χαρμαντίδου ἢ Σισυμβρίνου, ἢ, ὡς Ἀριστότ' ἔφη, Χαθρίνου. Ἐρμιονεία, Ἀναξαγόραν ἰσόστοτος δ' ἐν τῶν φιλοσόφων ἀναγραφῆ Ὀρέφει, Λίνον, Σόλωνα, Περιανδρον, Ἀναχάρ- σιν, Κλεοβούλον, Μύσωνα, Θαλῆν, Βιάντα, Πιττακὸν, Ἐπίχαρμον, Πυθαγόραν. φέρονται δὲ καὶ τοῦ θαλάου ἐπιστολαῖ αἰδε.

Thales Pherecydi. Πυνθένομαι σε πρώτον Ἴωνον μελλῶν λόγου 43 ἀμφοῖν τῶν θεῶν χρημάτων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκ-

Φάσκειν καὶ τάχα μὲν ἡ γνώμη τοὶ δικαίη· ἐς
 το ζυῖον καταβῆσθαι γραφῆν, μάλλον ἢ ἐφ' ὁ-
 ποιισῶν ἐπιτρέπεν χρήμα εἰς οὐδὲν ὀφέλος· εἰ
 δὴ τοὶ ἦδιον, ὅς ἔβλεω γενέσθαι λισχνωτῆς περι-
 ὀτέων γραφῆς καὶ ἢ κελύνης, παρὰ σε ἀφί-
 ζημαί εἰς Σύρον· ἢ γὰρ ἀνοῦ Φρενήρες εἴημεν ἐγὼ
 τε καὶ Σόλων ὁ Ἀθηναῖος, ὅς πλώσαντες μὲν εἰς Κρή-
 την κατὰ τὴν ἑκείνη ἰστορίην, πλώσαντες δὲ εἰς
 Αἴγυπτον, ὀμιλήσαντες τοῖς ἐκεῖν ὅσοι ἰσρέες τε
 καὶ ἀστρονόμοι, παρὰ σε δὲ μὴ πλώσαιμεν· ἢ
 44 ζεῖ γὰρ καὶ ὁ Σόλων, ἢ ἐπιτρέπης. * σὺ μὲν τοὶ
 χωροφιλῶν, ἰλίγα Φοιτέεις εἰς Ἴωνίην, οὐδὲ σε
 πύθῃ ἴσχει ἀνδρῶν ζείνων· ἀλλὰ, ὡς ἐλπομαι,
 ἐνὶ μόνῳ χρηματὶ πρόσκειαι, τῇ γραφῇ· ἡμεῖς
 δὲ εἰ μὴδεν γραφόντες περιχωρέομεν τήν τε Ἑλλά-
 δα καὶ Ἀσίην.

Θαλῆς Σόλωνι.

Ἰταπσοτάς ἐξ Ἀθηναίων, δοκίεις ἀν μοι ἀρ-
 μοδιαιτάτα ἐν Μιλήτῳ οἶκον ποιεῖσθαι παρὰ τοῖς
 ἀπείκεις ὑμέων· καὶ γὰρ ἐνθάυτ' αὐτοὶ τοὶ δεινὸν οὐδέν.
 εἰ δὲ ἀσφαλῆσεις ὅτι καὶ Μιλήσιοι τυραννέμε-
 θά· (ἐχθαίρεις γὰρ πάντας αἰσυμνήτας) ἀλλὰ
 τέρπειο ἀν σὺν τοῖς ἑταίροις ἡμῖν καταβιεύς· ἐπέ-
 στειλε δὲ σοὶ καὶ Βίης ἡκεῖν ἐς Πριήνην· σὺ δὲ εἰ
 προσηϊστότερον τοὶ τῷ Πριηνέων ἀστυ κείθι οἰκίειν,
 καὶ αὐτὸ παρὰ σε οἰκῆσομεν.

85 Ἐβλδω] Γραφῆται ἰβίλω λισχνω ἀτίον περι &c.
 Ego lubenter retineo λισχνωτῆς ὅς ejus pluralem λισχνω-
 τῆται (nisi potius scribendum λισχνωται, scilicet il-
 lo accentu) habes & infra, sect. 34. Perperam autem
 in vulg. lex. tradi hanc vocem Ionibus significare *Vi-
 olentos & contumeliosos*, in meo Thesauto linguae Grae-
 cae docui, Tomi 2. semipag. seu columna 685. *Hentz-
 Scherh.*

86 Πλώσαντες μὲν εἰς Κρήτην] Scribo ἢ πλώσαντες.
Casaub.

87 Κείθι οἰκίειν] Distingue, σὺ δὲ εἰ προσηϊστότερόν τοι
 τὸ Πριηνέων ἀστυ, κείθι οἰκίειν καὶ αὐτὸ παρὰ σε οἰκίει-
 μεν. Est autem οἰκίειν pro οἰκίειν, Ἰωνικῶς. *Idem.*

88 Ὅμοιος ἐπιμ τυραννος] vel ἀπολυτοκράτης. *Idem.*
 Sic placuit mihi τοῖς αἰσυμνήταις vertere. in quo Aristo-
 telis auctoritatem sequutus sum: qui cum 3. Polit. Ai-

taffe sententia in publicum edes, quam
 ut quibusvis aliis committas, qui pu-
 blicam utilitatem non sint confideraturi.
 Equidem si tibi gratum cognovero, volo
 conciliis eorum quae scribis esse, ac si qui-
 dem jubes, ad te mature proficiscar. Ne-
 que enim adeo amentes ac flolidi fumus,
 ego et Solon Atheniensis, ut cum navigio
 Cretam petierimus, visendi gratia, Aegy-
 ptumque itidem penetraverimus, ut istuc
 facerdotibus et astronomis congregare-
 mur, ad te non pari studio navigaturi fi-
 mus. Veniet enim et Solon ipse, si annuas.
 * Namque tu loci illius amore detentus, ta-
 ro in Ioniam transis, neque peregrinorum
 hominum desiderio tangeris. Verum uni-
 tantum, ut spero, scribendi negotio in-
 cumbis. At nos qui nihil scribimus, Grae-
 ciam, Asiamque peragramus.

Thales Soloni.

Athenis si excedas, Mileti, ut equi-
 dem reor, commodissime habitare poteris.
 Est enim vestra colonia, patricisque grave
 nihil. Quod si et apud Milesios execraris
 tyrannidem; aequè enim ubique tyrannos
 infestios habes; at cum amicis nobis vivere
 erit jucundissimum. Scripsit ad te Bias ut
 Prienam proficiscaris. Eam tu urbem si li-
 bentius inhabitaveris, et ipsi eo ad te ad-
 volabimus.

symnetas tertium regni speciem numeraret, sic ait.
 ἄλλο δὲ ἄλλο ἢ ἐν τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλασιν, οὗς καλεῖσθαι αἰ-
 συμνήτας. ἴσθι δὲ τοῦδ', ὡς ἀπλοῦς ἴσθι, αἰσθητῶς τορ-
 νῆι. *Idem 4. Polit. cap. 10. καὶ τὸ παλαιόν.* inquit, ἐν
 τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλασιν ἐγγιστο τοῖς μέγαροισι τὸν τῆρας
 τοῦτον, οὗς ἐκάλεον αἰσυμνήτας, modum autem istum
 paulo superius dixerat esse hunc, ut populi ipsi sibi u-
 num dominum eligerent, & hi sunt, quos antiquitas
 tyrannos appellat, quales multi apud Barbaros, Graeco-
 sicque fuerunt. Quod autem Ailymneta à populis le-
 gerentur, & volentibus imperarent, & quidem ali-
 quando perpetui essent, donec viverent, qualis C. Ca-
 sar fuit, aliquando ad tempus, & ad certa quadam
 exequenda constituerentur, quales in antiqua Rep.
 Romana dictatores, tradit Aristot. Polit. lib. 3.
 cap. 10. *Aldob.*

SOLON

Apud Fulvium Ursinum in gemma.

SOLON SALAMINIUS.

Σ Ο Λ Ω Ν.

45 Solon Execestidae filius, Salaminius, primus oneris exculsionem, quam *Sisfachtiam* adpellabat, inexit Atheniensibus. Erat autem illa corporum possessiomm- que redemptio. Super enim corporibus fuerant, multique per inopiam mercede serviebant. Cum igitur septem sibi talenta ex patrimonio suo jure deberentur, ea primus remisit, ac reliquos idem facere exemplo suo provocavit. eaque lex *Sisfachtia* adpellata est. evidens autem hujus nominis ratio. Deinde ad ceteras condendas leges se contulit, quas enumerare longum foret, easque in tabulas ligneas recalcit. Ceterum id ipsius factum vel celeberrimum. Cum de Salamine ipsius patria inter Athenienses et Megarenses ferme usque ad internecionem armis dimicatum esset, multisque cladibus acceptis, capitale apud Athenienses esse coepisset, si quis legem de vindicanda insula ferret, sollicitus Solon ne vel tacendo param Reipu-

46 Solon Execestidou Σαλαμίνιος, πρώτον ἄρ-
 μὲν τὴν σισάχθειαν εἰσῆγαγετο Ἀθη-
 ναίους. τὸ δὲ ἦν λύτρωσις σωματίων τῶν κακῆται-
 των. καὶ γὰρ ἐπὶ σωμασιν ἐδανείζοντο, καὶ πολ-
 λοι δι' ἀπορίας ἐθήτεον. ἔπειτα δὲ τάλαντων ὀ-
 Φειλομένων αὐτῶν πατρῶν, συνεχώρησε πρώτος,
 καὶ τοὺς λοιποὺς τὸ ὅμιον προύτρεψε πράξαι. καὶ
 οὗτος ὁ νόμος ἐκλήθη σισάχθεια. Φανερόν δὲ διὰ
 τῆς ἔπειτα τοὺς λοιποὺς νόμους ἐθηκεν, οὓς μα-
 κρόν ἂν εἴη διεξίνασι, καὶ ἐς τοὺς ἄζοντας κατέθε-
 το. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ τῆς πατρίδος αὐτοῦ 46
 Σαλαμίνος, ἀμφισβητούμενης, ὑπὸ τε Ἀθη-
 ναίων καὶ Μεγαρέων, καὶ πολλῶν τῶν Ἀθη-
 ναίων ἐπτακτίων ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ ψήφισα-

1 Solon Execestidae filius Didymus grammaticus Euphorionis filium scripsit Solonem fuisse. cujus sententiam non probat Plutarchus in Solonis vita; qui Execestidem ipsius patrem nobilitatis principem, sed tenuiorem, matrem Pisistrati consobrinam fuisse tradit. Aldob.

2 Πρώτος ἦν σισάχθειαν εἰσῆγαγετο. Ambrosius legit πρώτος. Magnum fortasse ei visum, Solonem quantumvis nobili loco ortum, mediocriter tamen fortunae & auctoritatis hominem, quum primum ad remp. accessisset, rem tam arduam praestare potuisse. Sed animadvertendum est Diogenem Laertium, quum hanc vitam scriberet, pensi nihil habuisse confutissime omnia proponere; nulla profus ordinis, aut temporis, quo quaeque gesta essent, ratione habita: ut mirum non sit, inde exorfum eum esse, ab his quae fecit Solon jam tetate proventus; quum magnum jam sibi in reponen peperisset: quod ex Plutarcho intelligere est. Unde videtur haec sumpsisse Diogenes. Scribit enim, de σισάχθειᾳ quum loqueretur: Τούτο γὰρ ἐποίησε πρῶτος ὁ πολίτευμα. Sed cum tu adf. Omnino autem legendum est πρώτος: sequitur enim, ἔπειτα. Porro videntur interpretes codicibus usus, in quibus nonnulla alio scripta essent ordine, ac reperimus hodie in nostris: id ex ipsius versione palam est. Illud vero mirari sibi, qui factum ut tanta licentia Ambrosius in plerisque hujus vitae locis uretur. non enim interpretem illum Laertii, sed scriptorem historiae jure dixit. If. Casaub.

Oneris allevationem induxit. Sic placuit vertere σισάχθειαν, quae nihil aliud fuit, quam ari alienis re-

missio. Potui quidem sic, potui etiam tabulas pecuniae vertere: sed neutro modo Graecum exprimebatur nomen, quod ideo contemnendum hac de re non fuit, quia ad leniendam invidiam decreti ad Solone fuit exco-gitatum; quemadmodum prudentissimus animadvertit Plutarchus in Solonis vita char. 29. b. Aldob.

3 Et seniores addecabantur corpora, & mulieres propter egestatem servis erant. Omnis eo tempore plebs Atheniensis ari alieni magnitudine ad divitibus opprimbatur. nam aut agrum colebat, sarta fructuum parte divitibus soluta, ex quo dicti sunt ἰσχυροί, & isti serviebant; aut verluta facta nexum intabant, & horum addecabantur corpora. Plutarchus ibidem 29. a. Idem.

4 Ergo cum paterna sibi septem talenta deberentur, primus remisit. Plutarchus 30. a. ἀλλὰ τούτο μὲν ἴδιος ἔλεγε τὸ ἔγκλημα τοῦ πέντε τάλαντων. τοσοῦτα γὰρ ἠ-
 ρῆθ' ἐδανείζον, καὶ ταῦτα πρώτος ἀφῆκε κατὰ τὸν νόμον. Idem.

5 Τῆς] Lege cum aliis cod. τῆς πατρίδος αὐτοῦ Σαλαμίνος ἀμφισβητούμενης ὑπὸ τε Ἀθ. &c. Ineptae enim hic ponitur particula ἐπεί, tanquam ex scholio profectens, quum omnilis esset genitius Σαλαμίνος. Henr. Steph.

Uad vero praclarum, quod cum de Salamine, &c. Mirum in modum Laertium cum Plutarcho & Paulsana, & Cicrone congruit, a quorum primo ipsa haec res copiosius explicatur; cujus tamen ego verba brevitate cauta, consilio praetermitto. Plutarchi verba char. 28. a. Paulsan. 30. Cic. de off. lib. 1. char. 22. a. Aldob.

μένων ει τις ει συμβουλευσει περι Σαλαμίνος μάχεσθαι, θανάτῳ ζήμιούσθαι ούτος μαινέσθαι προσποιησάμενος, και στέφανωσάμενος εισπίπτει εις τήν αγοράν ενθα τοῖς Αθηναίοις ἀνεγνω δια τοῦ κήρυκος τὰ συντείνοντα περι Σαλαμίνος ἐλεγεία, και παράρμησεν αὐτούς. και αὐθις πρὸς τοὺς Μεγαρέας ἐπολέμησαν, και ἐνίκησαν
 47 διὰ Σόλωνα. ἦν δὲ τὰ ἐλεγεία τὰ μάλιστα καθαρὰ φάμενα τῶν Αθηναίων, ταῦτα.

Εἶπεν δὴ τότε ἐγὼ Φαλεγανδῶνος ἢ Σικανίτης Ἀντί γ' Ἀθηναίου, Πατρίδ' ἀμειψάμενος.
 Αἶψα γὰρ ἀν' Ἰφάτιος ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο,
 Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμῶν' ἀφέντων

εἶτα,
 Ἴσμεν εἰς Σαλαμίνα μάχης μὲνοι περι νήσου Ἰμερτίης, χαλεπὸν τ' αἰσχος ἀπαισήμενοι.

εἶπειε δὲ αὐτούς και τὴν ἐν Ὀρακῇ Χερρόνησον 48 προσκήτῃσθαι. * ἵνα δὲ μὴ δοκῶσι βία μόνον, ἀλλὰ και δικῆν τὴν Σαλαμίνα κεντῆσθαι, 10 ἀνασκάψας τινὰς τάφους, εἶδε τοὺς νεκροὺς πρὸς ἀνατολὰς Ἰστραμμένους, ὡς ἠγέεος θαπτεῖν Ἀθηναίους. 11 ἀλλὰ και αὐτοὺς τοὺς τάφους πρὸς εὐ

6 Στεφανωσάμενος] Plutarchus πάλιν περιέμεινε. Cisaub.
 7 Ἀνεγνω δια τοῦ κήρυκος] Plutarchus, ἀναβῶσι ἐπὶ τῶν τοῦ κήρυκος λίθων, διαβῶντων ἐν ἰλίγγιας. Idem.
 8 Εἶπεν Ἐλεγεία quia maxime Athenienses tangebat.] Sic Terentius locus est in Eunacho in his versibus.
 Quis illud Gnatho
 Quo pacto Rhodum tetigerim in convivio.
 Et est ad verbum ἐ Græco expressa locutio. Hæc autem Elegia, cuius fuit inscriptio Salamis, de qua Lærtius hic, teste Plutarcho venustissime à Solone composita est, centumque versibus continet. Ejus fuit initium tale.

Ἀπόστολος ἦλθεν ἀπ' Ἰμερτίης Σαλαμίνος
 Κλέμενος ἰστών ἀπὸν ἀπὸ ἀγγεῖο θήματος. Aldeb.
 9 Ἀττικὸς] Legitur in quibusd. cod. ἀφίτων, sed reperitur, omīssa litera, ἢ, metri causa: quod & cum ἀφίτων ἴσατε non potest, ob liquidam mutæ junctam, quod præcedat liquidam. Hæc autem lectio, τῶν Σαλαμῶν ἀφίτων, ex interpretis verbis excollegita est. quasi verò hæc, Qui Salaminem tetigit, ab illorum quæ habentur verborum sententia aliena fuit. Adde quod Fugit præteritis temporis propter metrum esse debet. Henr. Steph.

blica confuleret, vel consulendo sibi noceret, subitani sibi dementia simulat. (cujus prætextu non dicturus modo prohibita, sed et facturus erat) deformis habitu more infantiuntium in publicum evolat, factoque concursu hominum, cum carmine rem de Salamine comprehenderit, hoc per præconem lecto suadere populo cepit quod vetabatur, omniumque ita animos cepit, ut adversus Megarense bellum extemplo decernerent, infulaque deivitis hostibus Atheniensium fieret. * Versus autem quibus potissimum illos induxit, sunt hi:

Olim utinam fuerim Pholegandrius aut Sicinites,
 Ac mutata foret Attica terra mihi.
 Nam subito fama hæc hominum volitavit ad aures,
 Atticus natus adest, qui Salamina fugit.
 deinde,
 Quin Salamina igitur, facturi dedecus, inimus,
 Subdita quod nobis insula restituet?

Perfuasit Atheniensibus in Thracia quoque sibi vendicarent Chersonesum. * Ac ne magis vi quam jure Salaminem possidere viderentur, effolis quibusdam tumulis, cadavera ad Orientem solem conversa, qui Atheniensibus sepelendi mos erat, ostendit. Sepulchra item ipsa ad Orientem po-

10 Sepulchris quibusdam effolis mortuos ad orientem conversos ostendit, quæ sepelendi more Athenienses utebantur. Hoc ipsum jam cum Plutarcho Lærtio non convenit, is enim in vita Solonis char. 28. b. contrarium asseruit, Athenienses scilicet mortuos ad occidentem convertere consuevisse, ad orientem Megareos. Ejus verba sunt. ἐστραμμένους πρὸς εὐ τῶν νεκρῶν στρέφοντες. Ἀθηναίοι δὲ πρὸς ἰστρίαν. Et quamvis paulo post de sententia Heræc Megareæ, ipsos quoque Megareos eodem quo Athenienses more iussu fuisse dicat, ut mortuos ad occidentem converterent, non idcirco tamen minus à Plutarcho dissentit Lærtius, qui non ad occidentem, sed ad orientem ait. & quod magis suspicionem auget, ab Eliano quoque dissentit, qui 7. var. hist. lib. cap. 19. hoc ipsum Solonis factum commemorans, Solonem apertis sepulchris inquit ostendisse Atheniensibus verus occulum patrio more jacere. Verba ejus sunt hæc, ἀρχαίως γὰρ θύκας ἀνεῖξας, ἀπὸ τῆς πύλας ἀθροιστοὺς πρὸς ἄνατον κειμένους κατὰ τὰ παλαιὰ ἀπὸ τῆς ἰστρίαν. Verum ergo ne aut corruptus locus sit, aut erraverit Lærtius. Aldeb.
 11 Ἀλλὰ και αὐτοὺς τοὺς τάφους πρὸς εὐ βλέποντας] Plutarchus, Elianus, alii, in contraria opinio eunt. Et Plutarchi quidem locus notior est, quam ut indica-

fitæ, insculptaque ipsis tribuum nomina, quod quidem proprium Atheniensium fuit; Atque plerique illum exinde in Homeri eatalogum, ab eo loco, ubi Ajacem ex Salamine duodecim duxisse naves ait, inferuisse:

Dux Salamiæ aderat bissonis navibus Ἄϊακ,
 Cæstra ubi Cæcoriæ quondam posuere cohortes.

Ex eo jam tempore plebis in se animos ita converterat, ut sibi illum omnes uno animo imperare cuperent. * Eis vero tantum abfuit ut acquiesceret, ut, auctore Soficrate, Pisistratum quoque propinquum suam, cum sibi tyrannidem parare intelligeret, quantum in se fuit, prohibuerit. Nam convocata concione profectus in publicum, lorica ar-

ri opus habet. Eliani autem verba sunt hæc, ex v. Variorum: Νέμος και οὗτος Ἀττικὸς, ὅς ἐν ἀττάφῳ περιτρυχῶσιν ἀπὸ τοῦ πύργου, πέντος ἐπιβαλλοῖς αὐτῶ γῆν ἐσπίπτει διὰ τοῦ θύκας βλέποντα. Iterum Elianus de hoc Solonis facto, Ἀρχαίως γὰρ (ait) θύκας ἀνεῖξας, ἀπὸ τῆς πύλας ἀθροιστοὺς πρὸς ἄνατον κειμένους κατὰ τὰ παλαιὰ ἀπὸ τῆς ἰστρίαν. Quid ergo? lapsus in historia Plutarchus? lapsus Elianus? lapsi item alii? minime gentium: sed quantum equidem judico, duobus videretur, aut alios sequitur est auctores Diogenes, aut quum Plutarchi locum habere in animo, scelerit hominem memoria: itaque factum est, ut, quod ille Megarenibus, hic Atheniensibus tribueret. Hujus mihi in mentem venit, recordanti cuiusdam in Speusippi vita loci, ubi Plutarchum à Lærtio falso laudari observatum mihi est. Equus verò tam hospes in rep. literaria versatur, quin sciat primaries illos utriusque lingue scriptores multa id genus commisisse? Verum tamen (ut dixi) excusari fortasse: ita possit Lærtius, ut dicamus eum esse sequuntur auctores alios: quos non desuisse equidem existimo. Nam & scholiastes Thucydides annotat, morem fuisse omnibus Græcis, in ἀνατολὰς ποιεῖν ἔπος τοῦ νεκροῦ. Cisaub.
 12 Et oppidum quædam insculpta.] Farnesianus codex miræ venustitas nihil hoc loco ab impressis differit; sed ut in cæteris omnibus, ita in eo quoque sic legitur: και ἀπὸ τῶν δέμων τοῦς χρηματισμοῖς ἰσχυραγυμῖνοις. Ergo cognomina in sepulchris insculpta ad oppida refero, è quibus nominem originem mortui duxissent. Scimus enim Græcos nulla familiarum halævisse cognomina ex Alope. Oppida autem ea nunc dico, quibus Attica tota ante Thecæum frequentabatur, qui primus omnium eam multitudinem ex agris in unam Athenianam urbem convocat. Itaque nullus potest civis Atheniensis fuit, qui non aliquod ex illis oppidum obtinuerit, quemadmodum nullus fuit civis Romanus, qui non aliquam coloniam, sive municipium, sive præfecturam profectæ possit. Διήρους autem oppidia ego

βλέποντας, 12 και ἀπὸ τῶν δέμων τοὺς χρηματισμοὺς ἰσχυραγυμῖνοις, ἕπερ ἦν ἴδιον Ἀθηναίων. ἐπὶ οὗ δὲ φάσι και ἐγγράψαι αὐτοὺς 13 τὸν κατάλογον τοῦ Ὁμήρου μετὰ τὸν Αἶακ δὲ ἐκ Σαλαμίνος ἀγεῖν δεκαδικα κήρας. 14 Στήθε δ' ἀγῶν ἢ Ἀθηναίων ἴσαντο Φάλαγγες.

τοῦ δὲ λοιποῦ προσέχον αὐτῶ ὁ δῆμος, και ἠδύς και τυραννέσθαι ἤθελον παρ' αὐτοῦ. * 15 ὁ δεοὺχ 19 εἶλετο, ἀλλὰ και Πεισιστρατον τὸν συγγεῖν, καθὰ Φρονι Σωσικράτης, πρὸς αὐτὸν, τὸ ἐφ' αὐτῶ διεκάλυπεν. ἦγας γὰρ εἰς τινα ἐκκλησίαν converterat, ut sibi illum omnes uno animo imperare cuperent. * Eis vero tantum abfuit ut acquiesceret, ut, auctore Soficrate, Pisistratum quoque propinquum suam, cum sibi tyrannidem parare intelligeret, quantum in se fuit, prohibuerit. Nam convocata concione profectus in publicum, lorica ar-

vetti, Ciceronis auctoritatem sequutus in epistolis ad Atticum char. 103. a. Quodsi viderem, inquit, oppida volentium esse, tam est oppidum Siphium, quam Rhenum. Ad convincendum autem, Salaminam ad Athenienses pertinuisse, maximum erat argumentum, nomina oppidorum in sepulchris insculpta apparere. reliqui enim Græci nulla oppida, è quibus omnem ducentes obtinebant; sed erat hoc Atheniensium proprium. Quod vero χρηματισμοῖς cognomina fuit, ex Apollolorum actis primum intellexi, in quibus hæc verba legi. cap. 11. ἴσμεν δὲ αὐτοὺς ἰσχυρὰ ἔλας συναχθεῖσθαι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, και διδάξαι ἄρχαι ἰσχυρὰ, χρηματισμοῖς τοῦ πρώτου ἐν Ἀντιχρησίᾳ τοῦς μαθητὰς Χριστιανούς. Suidas etiam in verbo Αἰλιανός, & Ομοίως. Aldeb.
 13 Ad Homeri catalogum post hunc versum addidisse.] Idem Plutarchus confirmat in Solonis vita cap. 28. b. his verbis: οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τῶ Σόλωνι συναγορισσάσθαι λέγουσι τὸν Ὁμήρου δῆλον, ἐπιβαλλοῖς γὰρ αὐτοῖς εἰς νῆα κατάλογον, ἐπὶ τῶς θύκας ἀναγῖνοις. Hanc tamen opinionem paulo post Plutarchus vel ipsorum Atheniensium testimonio refellit. Aldeb.
 14 Στήθε δ' ἀγῶν] Arbitror desiderari ante hæc verba aliquid, ut fit legendum, ἰσχυρὰ αὐτοὺς εἰς τὴν κατάλογον τοῦ Ὁμήρου μετὰ τὸν Αἶακ δὲ ἐκ Σαλαμίνος ἀγεῖν δεκαδικα κήρας, ἐφ' ἣ τὸ δ' ἄγῶν.

15 ὁ δεοὺχ, &c.
 Interpres quid sibi velit nescio. If. Cisaub.
 15 Quod ille non modo recusavit.] Recusatum à Solone tyrannidem, eumque propterea in multorum reprehensionem incidisse, ipse idem Solon apud Plutarchum his verbis de se compositis ostendit. char. 29. b. Οὗ Σόλων βασιλεύων, οὐδὲ θουαίως ἀπέπεσε. Ἐπεβαλλοῦ δ' ἀγῶν ἀνεβῆκε, καὶ ἴσται μὲν κίρυκα διέστει, θυμοῦ δ' ἀμαρτῶν, και φρονιῶ ἀποφασίς. Ἡδὲ γὰρ με κριστῶτας πλοῦτον ἀφθονοῦ λαβῶν και τυραννέσθαις Ἀθηνῶν μουσι ἠέμεσι μέλας Ἀττικὸς ὄντοισι διδάσθαι και ἐπιτετρίφθαι γήρας. Aldeb.

μετά θάρσος και ἀσπίδος, προείπεν αὐτοῖς
την ἐπιβίον του Πεισιστράτου και οὐ μόνον, ἀλ-
λά και βοθηθεῖ ετομος εἶναι λέγων ταῦτα, Ἰν-
δρες Ἀθηναῖοι, τῶν μὲν σωφρότερους, τῶν δὲ ἀνδρεί-
τερος εἶμι. σωφρότερους μὲν τῶν τῆν ἀπάτην Πεισι-
στράτου μὴ συνειπῶν ἀνδρείτερος δὲ τῶν ἐπιστά-
μένων μὲν, διὰ τοῦ θεοῦ δεσποπτῶντων. και η βουλή,
Πεισιστρατιδαι ὄντες, μαίνεσθαι ἔλεγον αὐτόν.
ἔθεν εἶπε ταῦτι.

Δείξει δὴ μανθῆν μὲν ἐμὴν βραῖς χρόνος ἀστοῖς,
Δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

50 * τὰ δὲ περὶ τῆς τοῦ Πεισιστράτου τυραννίδος ἢ ἐ-
λεγγία, παρεγγόντες αὐτοῦ, ταῦτα ἦν.

Ἐκ νεφέλης φέρεται χιόνος ἢ μένος ἠδὲ χαλά-
ζης.

Βροντή τ' ἐκ λαμπρῆς γίνεται ἀστροπεπῆς.

Ἄνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ἄλλυται. εἰς δὲ
μονάρχου

Δῆμος ἢ ἀνδρείῳ δουλοσύνην ἔπεισεν.

ἥδη δὲ αὐτοῦ κρατούντος οὐ πείθων, ἢ ἔθηκε τὰ
ἔπλα προ τοῦ στρατηγίου, και εἰπὼν, Ὡ πα-
τρῆς, βεβοηθήκα σοι και λόγω και ἔργω, ἀπέ-
πλευσεν εἰς Αἴγυπτον και εἰς Κύπρον και πρὸς
Κροῖστον ἦλθεν. ὅτε και ἐρωτηθείς ὑπ' αὐτοῦ, Τίς
σοι δοκεῖ εὐδαίμων; ἢ Τέλλος, ἔφη, Ἀθηναῖος,
και Κλέοςθις και Βίτων, και τὰ θρυλοῦμενα.

51 * Φασι δὲ τινες ὅτι κοσμήσας ἑαυτόν ὁ Κροῖστος

16 Εκκλησία] Γράφεται δήματα προ θάρσος. H.

17 Ego quidem, Atheniensium quibusdam [arjentior.]

Eandem sententiam totidem fere verbis habes apud

Plutarchum, qui de Solone loquens ἀνὴδων, inquit,

ἴπῶν, ὅτι τῶν μὲν ἴσθι σωφρότερους τῶν δ' ἀνδρείτερος

σοφρότερους μὲν τῶν μὴ συνειπῶν τὴν ἀπάτην, ἀνδρεί-
τερος δὲ τῶν συνειπῶν μὲν, ἐναντιούμαι δὲ τῶν τυραννί-
δου μόνων. Helianus lib. 7. var. hist. cap. 16. eadem

har., & aliquid praeterca. Aldob.

18 Ελεγίῳ] Inferitur ἐλεγίῳ post τυραννίδης. Et sic

interpres quoque. Henr. Steph.

19 Μέγος] Γράφεται μέγος προ βία. Idem.

20 Κίρη] Γράφεται κίρη προ αἰετῶν, quomodo

& interpret. Idem.

21 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum.] Plutarchus arma

non ante praetorium, sed ante fores in angiportu domum reveritium deposuisset tradit. Verba autem prolata

matus et clypeo, Pististrati insidias et improbos conatus aperuit. Neque id solum, verum et juvare paratum, ac pro libertate sese pugnatum afferaverit: Viri, inquit, Athenienses, alii quidem Sapientior, alius vero fortior sum. Sapienter enim illis sum, qui Pististrati conatus non animadvertunt: fortior autem his, qui sciunt illos quidem, sed metu silent. Senatus vero, quod studeat Pististrato, infanie illum proclamabat. At ille,

Morum insaniam civibus brevi tempore offendet, cum veritas in lucem venerit.

* Elegi autem ipsius de praedicta tyrannide 50 Pististrati sunt hi:

Nix nivis et nebulofo agitur in aethere grando,

Horrendum excruciant fulgura clara sonum,

Et cecidere viris per sepe potentibus urbes,

Detrusa inque foras plebs stolidam imperium est.

Jam vero Pististrato rerum potito, minime obtemperans, ante curiam arma deposuit, dicens illud: o patria, tibi quidem verbo et opere auxiliatus sum. Inde in Aegyptum navigavit, atque in Cyprum profectus, postremo ad Crezum pervenit, à quo interrogatus, Quisnam sibi solus videretur? Tellus, inquit, Atheniensis, et Cleobis, et Bitō; et caetera quae sunt in ore omnium. * A-

καὶ λαβὼν, inquit, τὰ ἔπλα και προ τοῦ θάρσος ἑταρος εἰς τὸν στυγαῖον, ἐπιπὼν μὲν, εἰπὼν, ὡς δυνατὸν ἔσθι, βεβοηθήκα σοι και τοῖς νόμοις. Vide Ald. cap. supra allato. Aldob.

22 Telam Atheniensium. S Cleobim. S Solonim. Solonis codex Telam habet per unicum I, quocum impressi omnes consentiunt, nisi quidam pro Telam Telum habent. Plutarchus Tellum scribit pro geminum Il. in libro 10. & τα διακριτικὰ τὸν ὄνομα του φίλου, in quo eandem arripit historiam his verbis: και Σολων Κροῖστον πρὸ εὐδαίμωνος, και Βίτωνα, και Κλεόθου, ἀπέπλευσεν εἰς Αἴγυπτον, και εἰς Κύπρον, και πρὸς Κροῖστον ἦλθεν.

23 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

24 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

25 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

26 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

27 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

28 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

29 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

30 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

31 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

32 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

33 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

34 Αἶμα αὐτὸ πρατοριῶν depositum. Idem.

stimmè omnium ornamentorum genere composuisset, sublimique in folio federet, interrogasse eum, An pulchrius unquam spectaculum viderisset? illumque dixisse; gallorum gallinaceos, phasianos, atque pavones. Naturali enim eorum nitore, et incredibili speciositate vestiri. A Crezo deinde in Ciliacum profectus, urbem condidit: atque ex suo nomine, Solos appellavit, in qua Atheniensium aliquot colonos statuit, qui tractu temporis cum patriam vocem corrumpissent, solocizare dicti sunt. Et appellabatur hi quidem Solenfes, qui Cyprum verò, Solii. Cum verò Pististratum in tyrannide perseverare didicisset, ita Atheniensibus scripsit:

* Si vestro meritis pendetis crimine pœnas, Non culpa in justis reicienda deor.

Hos nam ipsi immunes vestra fœvisi in urbe,

Qui miseris vobis subdita colla pre-

munet, Quis enim vestrum vulpura vestigia calcet, Verum mens stolidas est omnibus, atque levior.

Suppositis nam linguam hominis, vestrae- que verba:

Quod tentet, nemo cernere curat, arma. Hæc ille. Pististratus autem cum illius fugam didicisset, sic ad eum scripsit:

23 ἦκετι] Γράφεται, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

24 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

25 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

26 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

27 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

28 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

29 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

30 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

31 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

32 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

33 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

34 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

35 ἡμεῖς] ἡμεῖς, συνέτισεν προ αἰετῶν. H. Steph.

παντοδαπῶς, και καύσιος εἰς τὸν θρόνον, ἠρετο
αὐτόν εἰ τι θεάμα κάλλιον τεύεται; ὁ δὲ ἀλε-
κτρύννας εἶπε, Φασιανούς, και ταύς. Φυσικῶν
γὰρ ἀνθὲ κοκκώματα, και μυρία κάλλιον
ἐκείθεν τε ἀπαλλαγείς, ἐγένετο ἐν Κιλικία, και
πόλις ἠῶκισεν, ἢ ἂν αὐτοῦ Σόλους ἐκάλεσεν
ὀλίγους τε τινος τῶν Ἀθηναίων ἐγκατάκτισεν, εἰ
τῶ χρόνον τῆν Φωνὴν ἀποξενωθέντες σολοκίλειν
ἐλέχθησαν. και εἰσιν οἱ μὲν ἔθεν, Σολεῖς: οἱ δ'
ἀπὸ Κύπρου, Σολίαι. ὅτε τὸν Πεισιστράτον ἔμα-
θεν ἤδη τυραννεῖν, ταδε ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἀθη-
ναίους.

* Εἰ δὲ πεπόνθατε δεῖνα δι' ἡμετέραν κακότητα, ἢ

24 Μὴ τι θεῖος τούτων μεῖραν ἐπαμύφεται.

25 Αὐτὸ γὰρ τούτους ἡζήσατε, ἢ ῥύσια δόντες, και διὰ ταῦτα κακῶν ἐσχάτε δουλοσύνην.

26 ἡμεῖν δ' εἰς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἰχθυοῖ

27 Σύμψασι δ' ἡμεῖν κούφος ἔνεστι νόος.

28 Εἰς γὰρ γλώσσαν ῥάετε, και εἰς ἔπος αἰ-
λων ἀνδρός.

29 Εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνώμενον βλάπετε.

30 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

31 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

32 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

33 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

34 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

35 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

36 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

37 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

38 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

39 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

40 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

41 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

42 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

43 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

44 Πεισιστράτος δ' αὐτῶ και ἔπος μὲν ταῦτα.

τοὺς γυνείας. ἄτιμος ἴστω. ἀλλὰ καὶ ἴστω πατρῷα κατὰ νόμον, ὁμοίως. καὶ ἰστω ἀργύς ὑπεβύτος ἴστω παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι. Ὀλυμπιονική μὲν τὰς πεντακασίας δραχμῶν, ἰσθμιονική δὲ ἑκατὸν, καὶ ἀνάλογον ἐπὶ τῶν ἄλλων. ἀπειρεχάλον γὰρ εἶραῖν τὰς τούτων τιμὰς. ἀλλ' ἀμεινον ἐκένοιν τῶν ἐπιπέμους τελευτησάντων, ὅταν καὶ τοὺς υἱοὺς δημοσίᾳ δέν τρέφουσι καὶ παιδεύουσι. ἴστω καὶ ἐξέλου καλοὶ κἀγαθοὶ γίνεσθαι κατὰ πόλεμον ὡς Πολύχλος, ὡς Κοναίγιμος, ὡς Καλλίμαχος, ὡς σύμπαντες οἱ Μαραθωνομάχοι. ἔτι δ' Ἀρμόδιος καὶ Αριστογείτων καὶ Μιλτιάδης, καὶ μυρίοι ὄσοι. ἀθληταὶ δὲ καὶ ἀσθενεῖς ἐν τοῖς πολεμοῖς. Sic Polyzelus, sic Cynaegrus, sic Callimachus, sic omnes qui in Marathon expeditione pugnaverunt. Sic praeterea, Harmodius, Aristogiton, Miltiades, innumerabilesque alii.

parentes non enutritis, is ignobilis et obscurus esto. Similiter et qui patrimonium abliguerint. Is item qui solentur otium, omnibus accusare volentibus obnoxius esto. Porro Lyfias in oratione, quam contra Niciam scripsit, Draconem adserit esse scriptisfite legem, Solonemque tulisse. Eum item qui nequitia ac flagitiis insignis esset, tribunali, publicisque suggestis, ascendunt statuit. Athletarum quoque pramia castigata moderatione correxit. Et ei quidem, qui Olympia vicisset, quingentas drachmas, qui vero Isthmia, dari centum constituit, eademque ratione in certaminibus caeteris. Esse enim absurdum in huiusmodi honoribus modum desiderare. Eos enim potius, qui in praелиs occubissent, praemiis esse honorandos, quorum filios ē publico nutriendos erudiendosque praecipit. Quo sane animati univēri, fortiter ac strenue in bellis dimicabant. Sic Polyzelus, sic Cynaegrus, sic Callimachus, sic omnes qui in Marathon expeditione pugnaverunt. Sic praeterea, Harmodius, Aristogiton, Miltiades, innumerabilesque alii.

ἂν δὲ λαοὶ τῶν γυνείων ἀμφοτέρωθεν. ὅσοι οὐδ' ἀμφοτέρω παρὰ τῶν ἐγγονῶν ἀφίεται, τούτοις πάντες ἴστω παρὰ τῶν ἀπαιτῶν εἰς τὰς μνηστέρας. Fuit & altera exceptio, ut idem Plutarchus testatur. ὑπεβύτους πατρῶν μὴ δὲ ἀμεινον τῶν ἐπιπέμους μὴ τίνας. Vide & Galenium in Protreptico. H. Calpurn.

40 Ἰσθμίου ἔστω. Graece, ἄτιμος ἴστω. Non ignoto, qui ab honoribus, reliquisque publicis muneribus atteritur, eos ἄτιμους appellari solere. sed haec fuit minor ἀτίμια. Locus autem iste de majori est accipiendus. Qui enim parentis non audivit, non solum minore illa afflictebatur ἀτίμια, ut ab honoribus, publicisque muneribus attereretur, sed majore notabatur infamia, ut & ipse, & eius filii impune possent occidi. Hanc igitur multatam ἰσθμιῶν veritatem, majorem in verbo Graeco ad rem exprimentendam inesse vim arbitrari, quam ut alio loquendi genere satis explicari posse videretur. Aldob.

larer lege unica Cod. De mendicantibus validis. Idem. Oculorum nomine deserte omittitur jus esse volentibus. Plutarchi verba sunt haec in Solone. Σολων δὲ τοὺς πρῶτους τοὺς ἴστω μὴ μάλλον, ἢ τὰ πράγματα τοῖς νόμοις προσαρμόζων, καὶ τοὺς χρόμους τῶν φύσιν ὅντων γινώσκων, ἢ γὰρ ἴστω δικαιοσύνη, ἄργον τι καὶ κολαστὸν ἔχον οὐ δυνάμενοι τρέφειν, ταῖς τιμῶν ἀξίωμα περιέουσι, καὶ τὸ ἐξ ἀρίου πᾶγον βούλον ἐταξὼν ἐπιπέμους, ὅταν ἑκάστου ἴστω τῶν ἐπιπέμους, καὶ τοὺς ἀργούς καλῶσει. Videtur igitur Plutarchus non legem aliquam in oculos latam dicere, ut Laertius, sed negotium Aroepagiam datam significare, ut in oculos animadverterent: quod tamen illi facere non potuissent, nisi lege licuisset illud facere. In quo illud obiter notare potes, ex legis Solonis, quae ad Plutarcho numentur, nullas aut admodum paucas Laertium afferre, sed alias quasdam ponere, quae ad Solonis gravitate & prudentia minime abhorrent. Aldob.

41 Ὀλυμπιονική κατὰ νόμον ὁμοίως. Vide Aeschinem ad verbum Timarchum. Sic & apud Romanos ante Augulum, deoctoribus equibus, quamvis quis forte vicio, non sine, decorsisset, lege Roscia certus locus in theatro, ignorante causa, constituitur. H. Calp.

42 Καὶ ἰστω ἀργύς ὑπεβύτος παντὶ τῷ βουλομένῳ. Plutarchus de hac lege. Καὶ τὸ ἐξ ἀρίου πᾶγον βούλον ἐταξὼν ἐπιπέμους, ἴστω ἑκάστου ἴστω τῶν ἐπιπέμους, καὶ τοὺς ἀργούς καλῶσει. Diodorus Siculus lib. 1. Solonem air hanc legem ab Aegypto didicisse, quod videtur esse falsum: nam multi auctores sunt non à principibus Solone eam fuisse latam: sed penam tantum hominum ἀργύς lenitam: quum lege Draconis ἀργύς, ut fere omnia delicta, morte puniretur. Constat autem etiam legis Romanorum dari ἀργίως γράφειν, ut loquitur Imperator Novella lxxx. sine legitimis, ut appel-

43 Δρακόντα φρονιγενεφάνει τὸν νόμον. Pollux lib. viii. Τὸ ἐξ ἀρίου πᾶγον βούλον ἐταξὼν ἐπιπέμους, ἴστω τῶν ἐπιπέμους, ἢ τῶν ἄλλων, ἐπιπέμους. Plutarchi autem verba haec sunt, Κατὰ τῶν ἀρίου νόμον ὡς Σόλων ἴστω, ἀλλὰ Πρωτοστρατος: idque Theophrastum mandasse licetis ait. H. Calpurn.

44 Ἡγεμονία ἰσθμίου τῶν ἰσθμίων. Κατὰ τὸν περίημοτον. vide Aeschinem in Tim. Idem.

45 Συστήσαι δὲ καὶ τὰς τιμὰς. Vide Plutarchum in vita. Idem.

46 Ὀλυμπιονική quingentis drachmīs. Plutarchus in Solone. τὰ δ' ἰσθμια ἑκατὸν δραχμῶν ἐταξὼν ἑκατὸν δίδουσι, τὰ δ' ἰσθμια πεντακασίας. Ego in vertendis nominibus Graecam servavi declinationem, auctore Cicrone, apud quem in quest. Tuic. 172. sic legitur. Rhodium Diagoras Olympionices nobilit. & in o-

Hi vero dum exerceant, nimium pretiosi sumptuoseque athletae, et dum vincunt, reipublice detrimento sunt, et contra patriam magis, quam adversus adversarios coronantur, ac juxta Euripidem, cum fuerint, Tramis reliqua detorquentur pallis. Id praevident Solon eos parcius accepit. Praeclare et illud statuit, ut curator cum pupillarum matre non cohabitaret. Cavitusque ne is fieret curator, ad quem post pupillarum obitum pupillaria spectaret. Illud item, non licere anulario ejus, qui anulum vendidisset forvare sigillum. Et qui alteri unum reliquum oculum emerit, ei ambobus erui debere. Et, qui non possit, ne tollat: si quis secus facit, capite esse. Principem si ebrius reprehensus esset, morte multandum. Homeri poemata, ut ordine refarcirentur scripsit, ut esset veruum sensuumque consequentia. Magis

σκούμενοι, πολυδάπανοι καὶ νικῶντες, ἐπιζημιοὶ. καὶ στεφανούονται κατὰ τῆς πατρίδος μάλλον κατὰ τῶν ἀναταγιστῶν γέροντες τε γενέμενοι, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, Τρίβανος ἐκλείπτοντες οἰχοῦνται κρήνας. ὕπερ συνδῶν ὁ Σόλων μετρίως αὐτοὺς ἀπεδέξατο. Καλλίστων δὲ κἀκείνο, τὸν ἐπίτροπον τῆ τῶν ὀρφανῶν μητρὶ μὴ συνοικεῖν ἢ μὴ ἐπιτροπεύειν. εἰς ὃν ἡ οὐσία ἐρχεται, τῶν ὀρφανῶν τελευτησάντων. κἀκείνο, ἡ δακτυλογλύφῳ μὴ εἶναι σφραγίδα Φυλάττειν τοῦ πρῶτοντος δακτυλίου. καὶ εἰς ἑνὸς ὀφθαλμοῦ ἔχοντος ἐκκλιῆ τις ἀνετεκνύεται τοὺς δύο. Ἄ μὴ ἐθού, μὴ ἀνέλιξ, εἰ δὲ μὴ, θάνατος ἢ ζήμια. τῶ ἀρχοντι, ἀν μὴθων ληφθῆ, θάνατος ἐν αὐτῇ ζήμια. τὰ τε ὀμηροῦ ἐξ ὑποβολῆς γέγραφε βασιλευσάσας, ὁ δὲ πρῶτος ἔλεξεν ἐκείθεν ἀρχεσθαι τὸν ἐχόμενον.

ratione pro Flacco. Acinas pugis, Olympionices, Aldob.

47 Μὴ ἐπιτροπεύειν εἰς ἡ οὐσία ἐρχεται. Voluit Solon hac lege vitare pupillarum consulete. nota enim sunt illa verba.

Impullivne utinam quem proximus haeret expungam.

at juris Romani prudentissimi auctores, contrariam viam fuit sequuti, idque natura duce. Est enim, ut ait Paulus libro 111. ad Sabinum, secundum naturam, commoda cuiusque rei cum sequi quem sequatur incommoda, & contra. H. Calpurn.

48 Δακτυλογλύφῳ μὴ εἶναι σφραγίδα φυλάττειν τοῦ πρῶτοντος δακτυλίου. Ratio hujus legis erat, Ne possit facere alio factio simili anulo fraudem et facere qui prior vendidit. Nam haec pertinere ad anulum figuratius quis non videt? Notandum autem quam sit antiquus annuli usus, quem negat Plinius Iliacis temporibus fuisse cognitum; quoniam inquit, consilia aut vestes, vestique aurea & argentea. Et ea collegata, nihil non annulis post Homera in Graecorum. Itaque apud veteres Graecos moris fuisse legitimus in Gaecorum commentariis, pro iurisdictione τῶν σφραγίδων σφραγίδων ὑπὸ θεῶν βιβρωμένους, οὗ τὸ ἀπὸ πάλαιοντα ἴστω. Et hoc eius confuetudinis, ad apud Lycophonem, & Aristophanem Theiophoph. mentio. Idem.

49 Καὶ εἰς ἑνὸς ὀφθαλμοῦ ἔχοντος. Ad hanc legem rexit Aristoteles hoc, ac quum scripsit, καὶ τὸ ἀγαπᾶται τοὺς μὴ μόνον, τὰ δ' ἄλλα. διὰ καὶ οὐκ ἴστω ζήμια, ἀε τις τὸν ὀφθαλμὸν τοφλοῦν, καὶ τὸν ἄλλον ἔχοντα. At Romani jurifconsulti super hoc quid statuerint, vide apud Harmenopulum libro 11. Idem.

50 Ἀ μὴ ἐθού μὴ ἀνέλιξ. Non dubito Solonem accepisse hanc legem à Judaeis, aut ab Aegypto potius,

qui ab illis prius eam habuerant. Sane Josephus eam totidem penae verbis inter leges Judaicas recenset. Josephi verba sunt, Ο μὴ κατὴν τὴν οὐσίαν ἀναγοῦνται, & quod sequitur, εἰ δὲ μὴ, θάνατος ἢ ζήμια. sic fere Josephus, καὶ ὁ μὴ κατὴν τὴν οὐσίαν ἀναγοῦνται, εἰς καλοῦς ἐχθροῖς παρ' ἑτέροις, ἀλλ' εἰς τὸ μῆλον. Est & apud Platonem: ex quo restribendum hoc loco ἀνέλου. ἴστω autem pro κατὴν posuim. Est enim simplex pro composito: ut aliquando ē contrario pro ἐπιπέμους & ἰσθμίου accipitur. Alcraus.

Καὶ με καλὸν γυνὸ φέρειν κατὰ τὸν θεῖον νόμον. Aeschylus.

Ὁ δ' ἐπίτατος ἀπὸ ὀμίμων ἀγαπᾶται νόμος. Δρακόντα φρονιγενεφάνει νόμον.

Apollon. iv. ἐπέμια δὲ κακοῦ νόου ἐξελδοῦσιν. Sic Laertius supra, τὰ δ' ἰσθμια ἑκατὸν ἀπὸ δαδων. hoc est, ἀναίθεσι. Apud Thucyd. lib. 8. ἐπέμια ἴστω in eadem sententia, ἀπὸ μνηστέρας ἐξ ἀπορίας significat. Idem.

51 Εξ ὑποβολῆς γέγραφε ἰσθμίων. Plato in Hipparcho, de Histrati filio, ἡ δὲ ἀπὸ τῶν ἐπιπέμους καὶ καλὸν ἔργα σφίρας ἀπειδέξατο, καὶ τὸ ὀμῶν πρῶτος ἐκείνου εἰς τὸ γῆν ταῦτα, καὶ ἰσθμίων τὸν ἰσθμίων παραδυναίους ἐξ ἐπιπέμους ἴστω ἀπὸ δαδων. At Aelianus locum Platonis sine verbum describens ἀπὸ simpliciter dixit. Var. lib. viii. cap. 11. Idem.

52 Οὐκ ἴστω ὁ πρῶτος. Explicat τὸ ἐξ ὑποβολῆς. Plato melius ἐξ ὑποβολῆς. nam illud quidem potius significat, alio verba praecunte & quasi didacta subsecuta. Hinc est, ἐξ ὑποβολῆς εἰς τὸν ἴστω, quod Latini dicunt; conceptis verbis, & praecunte alio jurar. Polemo de mirabilibus Siciliae furtis, ἰσθμίων ἀγαπᾶται καὶ μνηστέρας, ἰσθμίων τῶν κρατῶν, ἐξ ὑποβολῆς εἰς τὸν ἴστω. Idem.